

רע"פ 1013/13 - רביע אבו עצב נ' מדינת ישראל

רע"פ 1013/13 - רביע אבו עצב נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 1013/13

רביע אבו עצב

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[06.03.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 24.10.12 בעפ"ג 54117-06-12 שניתן על ידי

כבוד השופטים: צ' סגל - שופט בכיר, מ' י' הכהן וב' צ' גרינברגר

בשם המבקש:

עו"ד סמי פ. פייסל

החלטה

לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים (עפ"ג 54117-06-12, כבוד השופט הבכיר

צ' סגל, מ' י' הכהן וב' צ' גרינברגר), מיום 24.10.2012.

המבקש הורשע ביום 3.4.2012 על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בבית משפט השלום ירושלים (ת"פ 16087-12-11, כבוד השופט ח' לי-רון), בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, פציעה בנסיבות מחמירות, ושהייה בלתי חוקית (סעיפים 499(א)(1), 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בהתאמה (להלן: חוק העונשין), וסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל)). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המבקש, יחד עם שניים נוספים - ו' ו-א' (להלן: השלושה), קשרו קשר לפגוע בעורך דין, וזאת בשל תביעה אזרחית כנגד ו', אשר בה ייצג עורך הדין את התובע. עניין התביעה היה פינוי נכס מקרקעין בירושלים, בבעלות התובע, אשר השלושה השתלטו עליו. לשם כך, פנה המבקש ל-ד', תושב חברון שאינו אזרח ישראל, לשם שכירת שירותיו לפגיעה בעורך הדין. המבקש, כהכנה לקראת ביצוע העבירה, קיים סיור מקדים באזור משרדו של עורך הדין, על מנת לוודא כי אין במקום מצלמות אבטחה. ביום 23.5.2012 הגיע ד' לירושלים, ונפגש עם המבקש ו-א'. במעמד זה, פרש המבקש בפני ד' את פרטי תוכניתם לביצוע העבירה: המועד - למחרת היום, לאור כך שביום זה קבוע לעורך הדין דיון בתביעה כנגד ו', והשלושה אינם מעוניינים שהוא יגיע לדיון; והמיקום - משרדו של עורך הדין. בתמורה לביצוע העבירה, סוכם שהשלושה ישלמו ל-ד' 2,000 ש"ח כמקדמה, ו-3,000 ש"ח נוספים לאחר הביצוע. בבוקר המחרת, צייד א' את ד' בסכין, והארבעה נסעו יחדיו לחניון הסמוך למשרדו של עורך הדין. שם, המבקש ו-א' תיכננו ביתר פירוט את ד'. הוא נדרש על ידם לדפוק על דלת משרדו של עורך הדין, לשאול האם מדובר בו, ואז לדקור אותו ולומר "זה בשבילך בשביל המשפט של היום". כך אכן קרה. לאחר שאישר את זהותו של עורך הדין, שלף ד' סכין, וחתך את עורך הדין באמת ידו השמאלית, ומהכתף מטה. לאחר הדקירה, חזר ד' על המשפט שהתבקש לומר. עורך הדין אושפז, ולימים נקבעה לו נכות של 10% על-ידי המוסד לביטוח לאומי. יצוין כי בגין המעשים המפורטים הועמד לדן בנפרד גם ד'. במסגרת ההליך בעניינו, נכרת עימו הסכם עד מדינה, והוא הורשע בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות ושהייה בלתי חוקית (סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין בהתאמה, וסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל). הצדדים הסכימו על עונש של 18 חודשי מאסר. זאת, בתמורה לעדותו כנגד השלושה (עדות שלא נדרשה לבסוף, נוכח הסדר הטיעון שנכרת עם השלושה). בגזר דינו מיום 14.5.2012, עמד בית המשפט השלום על השיקולים לחומרה, ובראשם טיב העבירות ונסיבות ביצוען. בהקשר זה עמד בית המשפט על חומרתה היתרה של העבירה, שבוצעה כדי להשפיע באופן פסול על תוצאות הליך שיפוטי. כמו כן, שקל את עברו הפלילי של המבקש, הכולל הרשעה קודמת בעבירת שהייה בלתי חוקית בישראל, התחזות ושימוש במסמך מזויף. לבסוף, ציין בית המשפט כי חומרת המקרה אינו מתמצה באירוע הדקירה עצמו, אלא בעיקר בקשירת הקשר שבין השלושה והתכנון המדוקדק, עד לפרטיו האחרונים. לקולה, ציין בית המשפט את הודאתם והחרטה שהביעו השלושה. משכך, גזר בית המשפט על השלושה 30 חודשי מאסר בפועל ושישה חודשי מאסר על תנאי. במסגרת זאת, ציין בית המשפט כי חרף התפקידים השונים שביצעו במסגרת הקשר, הרי שכולם היו מעורבים בו במידה דומה, ואין מקום לאבחן ביניהם בשל תפקידם בעבירה. לצד זאת הפעיל בית המשפט בחופף עונש של שבעה חודשי מאסר שהיה תלוי ועומד נגד המבקש מהליכים קודמים. על חומרת העונש הגישו המבקש ו-א' ערעור לבית המשפט המחוזי. לצד זאת, הגישה המשיבה ערעור על קולת גזר הדין. טענתו המרכזית של המבקש בערעור נסמכה על העונשים שהוטלו על המעורבים הנוספים בפרשה. לדידו, לאור העובדה כי על ד', הדוקר, נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל, ועל ו', שותפו לעבירה והיוזם, הוטל עונש זהה לשלו, עונשו חורג ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים. המשיבה, מנגד, טענה בערעורה כי העונשים שהוטלו על השלושה קלים מדי, ולאור חומרת העבירות, התחכום והתכנון ארוך הטווח, יש לגזור עליהם עונש חמור יותר.

ביום 24.10.2012, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המשיבה, ודחה את ערעורם של המבקש ו-א'. בית המשפט קבע, כי נימוקיו של בית משפט השלום לעניין חומרת העבירות, הקורבן, ונסיבות קשירת הקשר בין השלושה, מחייבים עונש חמור מזה שנגזר. כמו כן, דחה בית המשפט את טענת המבקש לעניין אחידות הענישה, תוך כדי שהוא מציין לחומרה את עברו הפלילי. בהקשר זה ציין בית המשפט כי אף אם היה מקום לאבחן בין חלקם של השלושה בעבירה, הרי ניתן היה להחמיר בעונשו של ו' מעבר לעונשם של המבקש ו-א', ורק בשל נסיבותיו האישיות אין הוא מחמיר בעונשו. לפיכך, גזר בית המשפט על השלושה 48 חודשי מאסר בפועל, והותיר את יתר רכיבי גזר הדין על כנם.

מכאן בקשת רשות הערעור שבפניו. במסגרתה, שב המבקש ופורט את הטענות שהעלה בפני בית המשפט המחוזי. בתוך כך, הוא מלין פעם נוספת כנגד חומרת העונש וטוען שהיה מקום להקל בעונשו, נוכח תפקידו השולי בביצוע העבירה. עוד טוען הוא כי לא ניתן די משקל בגזר הדין לנסיבותיו האישיות.

לאחר העיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות ובבקשה על נספחיה מצאתי כי דינה להדחות, מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מבין טענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי, או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). מקל וחומר, תהיה התערבותו של בית משפט זה מצומצמת ככל שעסקינן בבקשות שעניינן חומרת העונש בלבד, ורשות ערעור במקרים אלו תינתן רק בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). אין זהו המקרה. העיון בבקשה מעלה כי מכלול טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטני בלבד, ואין מעוררות כל סוגיה כללית. בהמשך לכך, במקרה הנוכחי שקלו שתי ערכאות את כלל השיקולים הנוגעים לעונש, בכללם נסיבותיו האישיות של המבקש. כמו כן, טענות המבקש לעניין תפקידו במסגרת הקשר נבחנו ונדחו על ידי שתי הערכאות. לפיכך, לא מצאתי כי העונש שנגזר עליו סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה.

בסוף הדברים יוזכר כי בעומדו בפני בית המשפט, משמש עורך הדין כקצין בית המשפט, ומסייע בקידום האינטרס הציבורי בפתרון סכסוכים בין כותלי בית המשפט, ולא בעשיית דין עצמי. משמעותה של פגיעה בעורכי דין על מנת למנוע את הופעתם בבית המשפט היא פגיעה בשלטון החוק עצמו. משכך, אף לגישתי יש להתייחס בחומרה יתרה לפגיעה בעורכי דין על רקע עבודתם המקצועית.

סוף דבר, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ד באדר התשע"ג (6.3.2013).